

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

der følges i Sverige og Norge; men med hensyn til punkt 3 i forslaget er det min opfattelse, at dette er så vidtgående udformet, at det ikke kan gennemføres i den foreslåede form uden en ændring af ophavsretsloven, og den ville der være principielle betænkeligheder ved at gennemføre. Jeg vil dog alligevel mene, at man må kunne nå frem til en tilfredsstillende løsning ved at begrænse en eventuelt kommende ordning til at omfatte en ret til adgang til optagelser af diskussionsudsendelser vedrørende økonomiske, politiske eller religiøse spørgsmål. I så fald vil ophavsretslovens § 24 i vidt omfang give adgang til fri gengivelse af den pågældende udsendelse.

Men punkt 3 trænger til en nærmere undersøgelse, og jeg tror som sagt, at det vil være muligt at finde frem til en formulering, der giver befolkningen en rimelig adgang til udsendelser af den nævnte art, uden at vi behøver at komme i konflikt med ophavsretsloven eller Bernerkonventionen; det er jo netop dette spørgsmål, der for øjeblikket undersøges i ophavsretsrådet, og enhver med kendskab til disse ting ved, at det er en lov, der er af betydeligt omfang og betydelig vanskelighed, så det er ikke urimeligt, at der er brugt et par måneder til det indtil videre.

Radioen og fjernsynet får en stadig mere central placering i den løbende debat om alle vigtige samfundsspørgsmål. Jeg forstår af forslaget, at man ønsker større sikkerhed for, at udsendelser, der kan få historisk betydning, opbevares som det væsentlige kildemateriale, det vil være for eftertidens samfunds- og historieforskning. Danmarks radio er af den opfattelse, at et officielt arkiv til permanent opbevaring af radioens udsendelser med henblik herpå dels ligger uden for de opgaver, der påhviler radioen, dels vil blive meget kostbart — men hr. Hastrup kan vel næppe heller mene, at samtlige udsendelser af mere eller mindre lødig eller mere eller mindre tilfældig art skal opbevares i et permanent arkiv.

I hvert fald rejser de drøftede spørgsmål mange problemer af såvel administrativ som økonomisk og juridisk karakter, og det er nødvendigt med en grundig undersøgelse, som må tage sin tid; men jeg vil gerne give tilsagn om, at vi i kulturministeriet skal

gøre vort til, at undersøgelserne ikke trækker unødigt længe ud.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hastrup): Ministeren mente, at det var noget forhastet, at dette forslag til beslutning er blevet fremsat for folketinget. Man kan snarere sige, at det er på et temmelig sent tidspunkt, for sådan set indeholder det jo tanker, som måske allerede for mange år siden burde have været drøftet og behandlet her i salen. Når dette forslag er fremsat, skønt ministeren i et svar i spørgetiden den 1. februar gav tilsagn om at lade foretage en undersøgelse af hele spørgsmålet om borgernes adgang til båndoptagelser af radioens og fjernsynets udsendelser, skyldes det, at vi anser det for væsentligt, at folketinget indtrædes i overvejelserne om disse spørgsmål, og at vi gerne ser en hurtig afgørelse, helst således at den principielle beslutning kan træffes inden udgangen af dette folketingsår. Vi ved jo udmærket, at de beslutninger, der ikke træffes inden 1. juni det ene år, som regel ikke træffes før tidligst omkring 1. juni det følgende år.

Forslaget drejer sig alene om adgangen til gengivelser af udsendelser. Jeg vil gerne sige, at når ministeren omtalte det, som om der skulle være tale om et permanent arkiv af alt, hvad der overhovedet udsendes, fremgår det, synes jeg, tydeligt af forslaget, at det, det først og fremmest tager sigte på, er de udsendelser, som har betydning for den offentlige meningsdannelse og for retsbeskyttelsen af borgerne. Forslaget tager ikke stilling til problemerne om radioens ansvar eller radioens pligt til berigtigelser, men der er naturligvis en sammenhæng med disse problemer.

Som bekendt har de nordiske radiochefer i fjor ladet udarbejde nogle berigtigelsesregler, som skal gælde for de nordiske radiofonier. Jeg skal ikke ved denne lejlighed fordybe mig nærmere i, hvad disse regler går ud på, men nøjes med at henvise til, at de forudsætter en slags selvjustits. Reglerne er ikke blot udformet af, men skal også i vid udstrækning administreres af de samme, som de i givet fald skal bringes til anvendelse imod. Det er ikke en almindelig retspraksis og forekommer måske særlig ejendommeligt i et tilfælde, hvor der er tale om et monopol,